

Μάνος Κοντοηλέων

ΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

*Στην Τζάκι Φρεντς
και στον Μάρκοις Ζούσακ*

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

κάτι σαν πρόλογος ή εισαγωγή
στο κλίμα και στο θέμα του μυθιστορήματος

Η πόλη που διαδραματίζονται τα γεγονότα αυτού του μυθιστορήματος είναι η Αθήνα. Ο χρόνος θα μπορούσε να είναι το 2008, και συγκεκριμένα ο Δεκέμβριος εκείνης της χρονιάς. Θα μπορούσε να είναι και το Παρίσι, λίγα χρόνια πιο πριν, μα και οποιαδήποτε άλλη πόλη σε κάποια χρονιά από τις πρώτες του 21ου αιώνα.

Χρονιές μεγάλων κοινωνικών εντάσεων. Μήνες που τους στιγμάτισαν οι επαναστατικές εκφράσεις των νέων· οι συχνά ανεξέλεγκτες αντιδράσεις των Αρχών· οι βίαιες παρουσίες περιθωριακών ομάδων.

Αλλά ακόμα και στις κοινωνικές συγκρούσεις υπάρχουν πάντα τα ατομικά πάθη. Η ευθύνη του προσώπου. Και το δικαίωμα του να ξεχωρίζει και η δικιά του φωνή ανάμεσα στις άλλες του πλήθους.

Το έργο *Ανίσχυρος Άγγελος* είναι ένα μυθιστόρημα. Πράγμα που σημαίνει πως από τη μια εστιάζει το ενδιαφέρον του κυρίως σε ατομικές αντιδράσεις και από την άλλη ότι δεν ακολουθεί όσα συνέβησαν· αντίθετα, συχνά τα αναστρέφει ή και τα παραποιεί, προσπαθώντας να κατανοήσει την αλήθεια των ηρώων του. Αυτών και μόνο...

* * *

Δεν είμαστε λίγοι, αλλά μπροστά στο πλήθος που είστε εσείς, τότε εμείς ως ελάχιστοι μετράμε...

Εμείς – οι άγγελοι.

Εσείς – οι άνθρωποι.

Ένας, λοιπόν, από τους λίγους κι εγώ, κυκλοφορώ ανάμεσά σας. Σπάνια συναντώ άλλους αγγέλους. Άλλωστε εμείς δε χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλον. Οι άγγελοι δε χρειάζονται συμπαράσταση, συμβουλή, προστασία. Αυτά είναι που προσφέρουν σε σας. Συνήθως – εννοώ όταν μπορούν.

Γιατί δεν είμαστε παντοδύναμοι... Αθάνατοι, ναι. Αλλά υπάρχον φορές που θα θυσιάζα την αθανασία μου για μια στιγμή παντοδυναμίας.

Όχι, δεν έχω τη δύναμη να αλλάξω το μέλλον κάποιου από εσάς. Έχω όμως τη διάθεση να σας δείξω μιαν άλλη προοπτική στη ζωή σας. Όμως σπάνια εσείς οι άνθρωποι ακούτε τους αγγέλους...

Δικές σας είναι οι ζωές σας, σας ανήκουν, άρα καλά κάνατε και τις ζείτε με όποιον τρόπο θέλετε... Δικαίωμά σας ακόμα και να τις σπαταλήσετε, να τις διακόψετε. Αλλά να ξέρετε το γιατί... Όχι έτσι, με μιαν απόφαση της στιγμής – παρόρμηση νομίζω πως είναι η πιο σωστή έκφραση.

Τότε, σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις, είναι που θα ήθελα να ήμουν παντοδύναμος. Αφέντης σας...

Ανοησίες! Αν κάτι αγαπώ σε σας τους ανθρώπους είναι αυτή η άγνοιά σας. Τα χάρδια μου προορίζονται να σας παρηγορούν από τις λανθασμένες σας πράξεις.

Γι' αυτό υπάρχουμε εμείς οι άγγελοι. Επειδή εσείς δε γνωρίζετε...

Κυκλοφορούμε, λοιπόν, ανάμεσά σας. Κυκλοφορώ... Σήμερα εδώ, αύριο αλλού. Σε πλατείες, σε αεροδρόμια, σε σταθμούς των τρένων, μέσα στα υπεραστικά λεωφορεία, σε νοσοκομεία, διασχίζω τις διαβάσεις των πεζών – πεζός εγώ,

που θα μπορούσα να πετάξω, δίπλα σε σας που μόνο να βαδίζετε μπορείτε. Δίπλα σας και πέρα από σας. Στα υπνοδωμάτια, στα εστιατόρια, στα μονοπάτια των βουνών, στις παραλίες των νησιών και στις αίθουσες των θεάτρων. Σε γραφεία, πίσω από τους πάγκους των καταστημάτων, δίπλα σε μαθητές στα θρανία τους. Σε παιδικές χαρές – ναι, γιατί όχι; Κι εκεί που δίνουν ραντεβού τα ζευγαράκια για να φιληθούνε, εκεί που τυχαίνει να βρίσκονται όταν θα χωρισούν.

Συχνά φροντίζω να είμαι δίπλα στον Θάνατο... Ναι, είμαι σίγουρος πως πιστεύετε πως σε κάτι τέτοιες στιγμές πρέπει να έχετε περισσότερο ανάγκη την παρουσία μου. Και εννοείτε, ασφαλώς, τις στιγμές που κλαίτε για τον θάνατο κάποιου άλλου. Αλλά κάνετε λάθος. Περισσότερο από εκείνον που παρακολουθεί το έργο του Θανάτου, με χρειάζεται αυτός που το υφίσταται. Για τον ετοιμοθάνατο, λέω... Η πρώτη και η τελευταία φορά που εσείς οι άνθρωποι με βλέπετε είναι η στιγμή του θανάτου σας... Μα είναι μια γνώση που έχουν μόνο οι νεκροί – αυτοί δεν μπορούν να σας τη μεταβιβάσουν κι εσείς δεν προλαβαίνετε να την αποκτήσετε όσο κρατά η ζωή σας.

Αλλά αχ και να ξέρατε πόσες φορές είχα πιο πριν προσπαθήσει να σας τραβήξω μακριά από το μοιραίο ραντεβού! Μα και τότε, όπως και πάντα, δε με προσέχετε... Το άγγιγμα των φτερών μου σας δροσίζει, κι έτσι εσείς μπερδεύεστε: αντί να προφυλαχτείτε, αφήνεστε...

Ίσως με κάποιον άλλον τρόπο θα έπρεπε οι άγγελοι να επικοινωνούν με τους ανθρώπους. Αλλά μια τέτοια αλλαγή δεν είναι δουλειά δική σας, μήτε και δική μας.

Εσείς είστε για να ζείτε.

Εμείς για να σας δροσίζουμε. Εντέλει...

ΕΝΑ

Επικοινωνία – Ζωή – Δροσιά
(Όλα δώρα των αγγέλων. Με ημερομηνία
λήξης, όμως. Χρησιμοποιήστε τα όσο διαρ-
κεί η ισχύς των συστατικών τους. Ύστερα θα
σας είναι άχρηστα.)

Το ήξερα πως πλησίαζε προς το τέλος του.

*Οι άνθρωποι που προχωρούν προς το απρόσμενο επέκει-
νά τους βγάζουν μια μυρωδιά γλυκιά – κάτι σαν ζαχαρωμέ-
νο ιδρώτα.*

*Ιδίως όταν είναι νέοι. Κι αυτός ήταν νέος, πολύ νέος, σχε-
δόν παιδί. Και θα έκανα καθετί για να τον εμποδίσω να φτά-
σει εκεί που σχεδίαζε να πάει.*

*Του έστρεψα το κεφάλι για να προσέξει τη γιγαντοαφίσα
με τη διαφήμιση της ταινίας που ήμουν σίγουρος πως θα του
άρεσε και ξαφνικά θ' αποφάσιζε πως εκείνο το βράδυ θα την
έβλεπε.*

*Άνοιξα απότομα το παράθυρο του βαγονιού για να μπει
μέσα η οσμή φρεσκοψημένης πίτσας – αχ, αν άλλαξε τα σχέ-
διά του και αντί για καφέ πήγαινε κάτι να φάει!*

*Και εμπόδισα, στο τέλος, για λίγα δευτερόλεπτα, την πόρ-
τα να κλείσει για να προλάβει να μπει μέσα στο βαγόνι η κο-*

πέλα που, αν ήμουν εγώ στη θέση του, θα μου άρεσε πολύ να της ζητούσα να περπατήσουμε πιασμένοι από το χέρι και να χαζέψουμε τις βιτρίνες που τις είχαν στολίσει για τα Χριστούγεννα...

Άχρηστα όλα! Άχρηστος άγγελος υπήρξα. Ανίσχυρος.

Μέσα σε ένα βαγόνι μια κοπέλα, αντί να σώσει τη ζωή ενός άγνωστου της αγοριού, θα προτιμήσει να συναντηθεί με τον νεαρό που, αν και τον βαριέται, εξακολουθεί να πείθει τον εαυτό της πως είναι ερωτευμένη.

Την κοπέλα ξέρουμε πως τη λένε Αγγέλα. Το όνομα του αγοριού θα το μάθουμε μετά από μερικές ώρες. Από τα έκτακτα δελτία ειδήσεων...

Όταν ο καιρός είναι κρύος, αλλά δε βρέχει, η Αγγέλα προτιμά να φορά το σκούρο μπλε μοντγκόμερί της. Όχι το κατάνταυρο κοντό μπουφάν με την κουκούλα από αδιάβροχο ύφασμα.

Και σήμερα το βράδυ κάνει κρύο και δε βρέχει...

Η Αγγέλα πλησιάζει με βήματα αργά τον σταθμό του Ηλεκτρικού. Θέλει να καθυστερήσει. Θέλει να κάνει τον Μίλτο να την περιμένει... Κάτι σαν μια μικρή εκδίκηση. Αν και αναρωτιέται: αυτός θα έχει τελικά προσέξει την καθυστέρησή της; Πάντως το μοντγκόμερι θα το δει στα σίγουρα. Και στα σίγουρα θα νευριάσει.

«Τι θες να παραστήσεις;» – έτσι της μουρμουρά κάθε φορά που τη βλέπει να το φορά. Ίσως γιατί στον Μίλτο αρέσουν πάντα αυτά που οι άλλοι και οι πολλοί έχουν αποφασίσει να φορούνε, να τρώνε, να τραγουδάνε, να κάνουν...

Ανάμεσα σε αυτά που οι άλλοι έχουν αποφασίσει να τους

αρέσουν είναι και ο ίδιος ο Μίλτος – είναι λεπτός, έχει μαύρα μαλλιά, στενούς γοφούς και φαρδιές πλάτες. Έχει προλάβει να βγάλει γένια από τα δεκαπέντε του και εδώ κι ένα χρόνο στρίβει τα τσιγάρα του.

Η Αγγέλα θέλει να πιστεύει πως είναι πολύ τυχερή που έχει δεσμό με έναν νεαρό που πολλές –και καλύτερες της– θα τον θέλανε δικό τους.

Ο Μίλτος θεωρεί πως η Αγγέλα πρέπει να του χρωστά χάρη που για δεύτερη χρονιά τώρα τα έχει ακόμα μαζί της, αυτός, ο αρχηγός της τάξης, που πρωτοστατεί στα μαθητικά συμβούλια, ηγείται στις καταλήψεις, ξεμπροστιάζει τους καθηγητές όταν παίρνουν περισσότερο του δέοντος αέρα τα μυαλά τους.

Η Αγγέλα πιάνει συχνά τον εαυτό της να αναρωτιέται γιατί συνεχίζει να μένει μαζί του – επειδή αρέσει στις άλλες, είναι υποχρεωτικό να αρέσει και σ' εκείνη; Επειδή κανείς δεν τολμά να τον αμφισβητήσει, πρέπει κι εκείνη να του κάνει όλα τα χατίρια;

Αναρωτιέται, αλλά δεν αποφασίζει να ξεστομίσει την απάντηση που, ναι, την ξέρει, αλλά...

Βολεύτηκε. Έμαθε να δέχεται τη λάμψη ενός άλλου και από αυτή να φωτίζεται κι εκείνη. Αυτό είναι! Τουλάχιστον με αυτή τη σκέψη δικαιολογεί τον εαυτό της που ακόμα υπομένει όχι μόνο τον εγωισμό του αλλά και τα καψόνια που της κάνει.

Να, όπως τώρα τελευταία που κόλλησε στον Μίλτο να συναντιούνται τα Σαββατόβραδα όχι στα παλιά τους στέκια, εκεί γύρω από την Πλατεία στο Ηράκλειο ή στις πιο κοντινές περιοχές –Μαρούσι, Mall, Κεφαλάρι–, αλλά στις καφετέριες και τα μπαρ στο Μικρολίμανο.

«Μακριά δεν πέφτει;» είχε διαμαρτυρηθεί, αλλά εκείνος της είχε δείξει το τσιγάρο του, είχε χαμογελάσει. «Με τον Ηλεκτρικό ένα τσιγάρο δρόμος», είχε πει, κι αμέσως μετά

σοβάρειψε: «Άλλωστε εσύ τι ζόρι έχεις; Έτσι κι αλλιώς ο γέρος σου τα περισσότερα Σάββατα δουλεύει νύχτα... Για να φτιάξει προικούλα για το κοριτσάκι του», επέστρεψε ο Μίλτος στα χαμόγελα.

Ναι, βραδινές βάρδιες προτιμά ο πατέρας της – αλλά μόνο για την προικούλα της κόρης του; Η Αγγέλα υποψιάζεται κι άλλους λόγους... Δηλαδή δεν τους υποψιάζεται απλώς, μάλλον τους ξέρει... Τους έχει ακούσει να τους ξεστομίζει η μητέρα της: «Ναι, τις νύχτες τις θέλεις για να έχεις νταλαβέρια με τις παστρικές και τους νταβατζήδες». Τους έχει ακούσει και από τον ίδιο τον πατέρα της: «Καλά, άλλο πράγμα να κυκλοφορείς τις νύχτες, με το περίστροφο στη μέση, και να βλέπεις τα πρεζόνια και τους πούστηδες να κρύβονται στις γωνιές ή να σε παρακαλάνε να μην τους στείλεις στη στενή... Παρακάλια και προσφορές! Άλλο να σ' το λέω κι άλλο να το ζεις!»

Τα έχει ακούσει αυτά η Αγγέλα, αλλά δεν έχει καμιά διάθεση να ανακαλύψει και το τι μπορεί να σημαίνουν... Πολύ ή ελάχιστα; Τη βολεύει μια άλλη κατάσταση να επικρατεί στο σπίτι της: σιωπή... Και όχι γκρινιές... Ναι, δεν της αρέσουν οι τσακωμοί.

Η γκρίνια σκοτώνει τον έρωτα.

Περιοδικό

Ερωτικές και άλλες σχέσεις

Κι έτσι η Αγγέλα δεν γκρινιάζει στον Μίλτο, που τη βάζει να τρέχει με την ψυχή στο στόμα για να προλάβει το τελευταίο δρομολόγιο του Ηλεκτρικού ή να ξοδεύει χρήματα σε ταξί για να επιστρέψει στο σπίτι της... Το χαρτζιλίκι, όταν είσαι στην τελευταία τάξη του Λυκείου, δεν επιτρέπει τέτοιες πολυτέλειες.

Τώρα τι κόλλημα έχεις με το Μικρολίμανο; του έστειλε νωρίς το απόγευμα ένα SMS, για να λάβει γραπτή την απάντησή του: Αφού ξέρεις.

Ξέρει;... Ας πούμε πως ένα από αυτά που ξέρει είναι ότι ο ίδιος ο Μίλτος λέει – πως τάχα θέλει τις Κυριακές να μένει στο σπίτι του πατέρα του για να κάνει μαζί του μια γρήγορη αλλά ουσιαστική επανάληψη των μαθημάτων του φροντιστηρίου. Ο πατέρας του είναι πολιτικός μηχανικός και ο Μίλτος ετοιμάζεται κι αυτός το ίδιο να σπουδάσει. Γι' αυτό, αν και μένει μαζί με τη μητέρα του στο Ηράκλειο, τις Κυριακές τις περνάει στο σπίτι του πατέρα του στον Πειραιά.

Η Αγγέλα απορεί πού βασίζει ο Μίλτος την αισιοδοξία του πως θα περάσει στις Πανελλαδικές. Μαθητής πάντα κάττω κι από μέτριος, αλλά «Ξέρεις, μικρό, υπάρχουν και Πολυτεχνεία στη Ρουμανία», της είχε δώσει πληρωμένη απάντηση εκείνος. «Εμένα δε θα μου καθορίσουν το μέλλον τα αδιέξοδα του ελληνικού συστήματος εκπαίδευσης... Που, όπως βλέπεις, θα το ρίξουμε! Δεν πάει άλλο, ρε! Αλλά, εντάξει... Αν χρειαστεί, σου λέω, υπάρχουν και οι χώρες τού... πώς το λένε, να δεις; Του πρώην ανατολικού μπλοκ! Ε ρε πλάκες!»

Το μέλλον το σχεδιάζετε εσείς. Εγώ μόνο ό,τι θα συμβεί μετά από μία, έστω δύο μέρες μπορώ να ισχυριστώ πως γνωρίζω... Αλλά και αυτό ακόμα στο χέρι σας είναι να το αλλάξετε. Και να διαψεύσετε τις προβλέψεις μου...

Γι' αυτό σπρώχνω, ως ριπή αέρα του Δεκέμβρη, την Αγγέλα να βιαστεί... Ο συρμός έχει εδώ και πέντε λεπτά φύγει από τον σταθμό της Κηφισιάς και μέσα στο τρίτο βαγόνι του υπάρχει εκείνο το αγόρι που έχει τη μυρωδιά ζαχαρωμένου ιδρώτα.

* * *

Η Αγγέλα κρουώνει και φοβάται πως πρέπει να έχει αρπάξει και κάποιο κρουολόγημα. Η μύτη της τη γαργαλά και θυμάται πως δεν έχει μαζί της χαρτομάντιλα, έτσι σταματά στο περίπτερο έξω από τον σταθμό για να αγοράσει ένα πακέτο.

Τα χαρτομάντιλα βρίσκονται δίπλα ακριβώς στα κουτάκια με τα προφυλακτικά, και η Αγγέλα ασφαλώς και δε θα τολμούσε να αγοράσει ένα από αυτά. Όχι μόνο επειδή είναι η γειτονιά της, αλλά γιατί... Ναι, της είναι κάτι παραπάνω από δύσκολο. Της είναι αδύνατον.

«Γαμώτο! Καλά, εγώ ξέχασα να πάρω... Αλλά κι εσύ ποτέ δεν το σκέφτεσαι πως θα μπορούσες να έχεις κάποιο μέσα στην τσέπη αυτού του γελοίου μοντγκόμερι; Έτσι, για ώρα ανάγκης, ρε μικρό! Όλα από μένα τα περιμένεις;» – ο Μίλτος ακριβώς έτσι της είχε πει το προηγούμενο Σαββατόβραδο, όταν την είχε πάει στο διαμέρισμα του πατέρα του για να κάνουν έρωτα.

Έτσι, λοιπόν, είχαν έρθει πριν από μια εβδομάδα τα πράγματα και η Αγγέλα έμαθε κι έναν ακόμα λόγο που ο Μίλτος αποφάσισε πως του αρέσουν περισσότερο τα στέκια στο Μικρολίμανο από τα άλλα των Βορείων Προαστίων.

Ο πατέρας του εδώ και ένα μήνα δεν έχει μόνιμο δεσμό, ξενυχτά, στο διαμέρισμα δε μένει κανείς άλλος, και το δωμάτιο του Μίλτου έχει ένα ημίδιπλο κρεβάτι.

Η Αγγέλα αγοράζει τα χαρτομάντιλα και τα χώνει μέσα στην τσέπη του μοντγκόμερι. Μόνον αυτά.

Και μετά τρέχει προς την είσοδο του σταθμού.

Ακυρώνει το εισιτήριο. Ο συρμός μπαίνει στον σταθμό.

Μπροστά της ανοίγει η πόρτα του τρίτου βαγονιού.

Το κινητό της Αγγέλας χτυπά στον ήχο που έχει διαλέξει για τα μηνύματα.

Και με γραπτά μηνύματα οι άνθρωποι επικοινωνούν.

Όλες οι επικοινωνίες δεν είναι πάντα το ίδιο σημαντικές.

Επιλέξτε τις αναγκαίες.

Μα εγώ φροντίζω την ίδια στιγμή από τα μεγάφωνα του σταθμού κάτι να ανακοινωθεί, κι έτσι η ειδοποίηση για νέο μήνυμα δεν ακούγεται.

Ξέρω ποιος στέλνει το μήνυμα, ξέρω και τι έχει γράψει – ο Μίλτος δε βρίσκει τη μάρκα καπνού του στο περίπτερο έξω από την καφετέρια και ζητά από την Αγγέλα να του πάρει από το καπνοπωλείο δίπλα στον σταθμό στο Ηράκλειο.

Αυτό δεν πρέπει να γίνει.

Όταν η μυρωδιά ζαχαρωμένου ιδρώτα γίνεται πολύ έντονη, τότε πια δεν έχω πολύ χρόνο για να επέμβω.

Τεντώνω τα φτερά μου, τα κινώ για να διαλύσω όσο γίνεται τη μυρωδιά... Ό,τι κι αν κάνω θα είναι μάταιο αν εσείς, αν κάποιος από εσάς δε βοηθήσει.

Η πόρτα του βαγονιού κλείνει. Ο συρμός ξεκινά.

Η Αγγέλα βλέπει το αγόρι.

Το αγόρι βλέπει την Αγγέλα.

Κι εγώ κινώ όσο πιο δυνατά μπορώ τα φτερά μου.

Αυτό πια και μόνον αυτό μπορώ να κάνω.

Αλλά μπορώ και κάτι ακόμα. (Έτσι για να τους δώσω τον χρόνο μήπως και καταφέρουν...)

Μπορώ, λοιπόν, να σας περιγράψω την Αγγέ- λα και το αγόρι.

Τα μάτια ενός κοριτσιού που έχουν καστανό χρώμα κανείς δεν τα προσέχει. Μπορούν καστανά μάτια, όμως, να σου τραβήξουν την προσοχή αν έχουν βάθος – αυτό το σκοτεινό μαύρο της ίριδας που ίδια με στοιχειωμένο πηγάδι σε μαγνητίζει.

Καστανά τα μάτια της Αγγέλας και κατάμαυρη η ίριδά τους.

Τι κρύβεται μέσα στα μάτια ενός κοριτσιού που σέρνει τις μέρες της Γ' Λυκείου, αδιαφορεί για τις εξετάσεις και λέει πως έχει μάλλον αποφασίσει να γραφτεί σε μια ιδιωτική σχολή παραϊατρικών επαγγελμάτων;

Μα ό,τι την τράβηξε να διαλέξει κι εκείνο το ψευτοασημένιο δαχτυλίδάκι με τη μαύρη πετρούλα που φορά σε κάποιιο δάχτυλο του δεξιού της χεριού.

Κάτι ασήμαντο, που μόνο αν το κάνεις δικό σου αποκτά σημασία. Κι αυτό όχι αμέσως· ίσως μετά από καιρό, όταν το δαχτυλίδι θα έχει μετατραπεί σε μέλος του χεριού σου και θα έχει ποτιστεί με τον ιδρώτα σου, το άρωμα του σαπουνιού σου, όταν θα το έχουν χαράξει οι απρόσεχτες κινήσεις σου, τα άτσαλα, τα αστόχαστα μικροχτυπήματα πάνω στο πόμολο της πόρτας και στα κλειδιά που ψαχουλεύεις στις βαθιές τσέπες ή στα ξεβαμμένα σακίδια.

Μέρη του σώματός σου, στοιχεία της ζωής σου... Σε συνθέσεις και αντιθέσεις.

Εσύ – το σακίδιο, τα κλειδιά, το δαχτυλίδι, η μαύρη ίριδα, το καστανό των ματιών σου.

Η Αγγέλα.

Ή η Αγγέλα και πάλι...

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΕΠΩΝΥΜΟ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
SURNAME

ΑΓΓΕΛΑ
ΟΝΟΜΑ

ANGELA
GIVEN NAME

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΕΡΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
FATHER'S NAME

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΕΠΩΝΥΜΟ ΠΑΤΕΡΑ

ΕΙΡΗΝΗ
ΟΝΟΜΑ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΡΟΥΧΩΤΑ
ΕΠΩΝΥΜΟ ΜΗΤΕΡΑΣ

10/02/1991
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ (DATE OF BIRTH)

Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ

1.67
ΥΨΟΣ (HEIGHT)

Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ - ΑΤΤΙΚΗΣ 235778/3
ΔΗΜΟΤΗΣ

ΤΜ. Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΑΡΧΗ ΕΚΔΟΣΗΣ ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

Ο ΣΥΝΤΑΞΑΣ ΤΟ Δ.Τ.

(ΥΠΟΓΡΑΦΗ - ΣΦΡΑΓΙΔΑ)

*Μη βιαστείτε να διαλέξετε ποια από τις δύο ταυτότητες είναι περισσότερο κοντά στην πραγματικότητα. Έχετε χρόνο να το σκεφτείτε... Θα τη γνωρίσετε και πιο καλά... Εκείνη.
Άλλωστε, πρώτον,*

Οι άνθρωποι από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να αλλάξουν...

Περιοδικό
Ερωτικές και άλλες σχέσεις

Εμείς οι άγγελοι κάτι τέτοιο το επιδιώκουμε.

και δεύτερον, σας έχω υποσχεθεί ένα πιο κοντινό πλάνο του αγοριού.

Κρατώ τις υποσχέσεις μου.

Μέσα στο βαγόνι όλες οι θέσεις είναι πιασμένες. Και μόνος όρθιος το αγόρι – ακουμπά στην πλάτη ενός καθίσματος.

Φοράει κόκκινο μπουφάν, τζιν παντελόνι, γκριζα αθλητικά παπούτσια. Στα αυτιά του ακουστικά. Τα χείλη του σαλεύουν, επαναλαμβάνουν άηχα τους στίχους που ακούει. Το αριστερό του γόνατο κινείται μάλλον στον ρυθμό του τραγουδιού που παίζει το mp3 που κρέμεται στο τσεπάκι του μπουφάν.

Η Αγγέλα πηγαίνει κι ακουμπά από την άλλη πλευρά της πόρτας. Απέναντι από το αγόρι.

Δεν προσέχει το ίδιο, αλλά προσέχει τα χείλια του να συλλαβίζουν λόγια που δεν ακούγονται.

Βάζει το χέρι της μέσα στην τσέπη του μοντγκόμερι, βγάζει το δικό της mp3, ψαχουλεύει για τα ακουστικά.

Όταν θα θυμηθεί πως τα είχε ξεχάσει πάνω στο γραφείο της, την ώρα που φορούσε το μοντγκόμερι και παραγέμιζε

τις τσέπες του με το πορτοφόλι και τα γυαλιά μυωπίας της (στην περίπτωση που η κάπνα του μπαρ θα την ανάγκαζε να βγάλει τους φακούς επαφής της), όταν θα θυμηθεί, λοιπόν, πως δεν τα έχει πάρει μαζί της, μια γκρομάτσα θα ζωγραφιστεί στα χείλια της – ένα σούφρωμα ανάμεσα σε θυμό και απογοήτευση.

Και το αγόρι από απέναντι θα χαμογελάσει.

Η Αγγέλα θα στρέψει αλλού το βλέμμα της – πού αλλού;

Μέσα σε ένα βαγόνι που διασχίζει νύχτα ομοιόμορφες συνοικίες, τι άλλο να δεις παρά όσους μαζί με σένα συνταξιεύουν;

Το βλέμμα της θα κάνει τη γύρα του βαγονιού, θα επιστρέψει στο αγόρι, που πάντα θα χαμογελά.

Ένα χαμόγελο δεν κοστίζει τίποτε, αλλά μπορεί πολλά να χαρίσει.

Περιοδικό

Ερωτικές και άλλες σχέσεις

Και το αγόρι θα βγάλει το ένα ακουστικό από το αυτί του, θα το προτείνει στην Αγγέλα.

«Αν θες, ακούμε μαζί...» – τολμηρή ή πρωτότυπη πρόταση;

Η Αγγέλα τότε ακούει τον ήχο με τον οποίο το κινητό της την ειδοποιεί πως έχει αποθηκευμένο μήνυμα. Ανοίγει τον φάκελο. Διαβάζει...

Κλείνει το κινητό και περνά από την άλλη πλευρά της πόρτας.

Παίρνει το ακουστικό στο χέρι της, προτού το βάλει στο αυτί της, γυρνά και κοιτά το αγόρι.

«Τι ακούμε;» το ρωτάει.

* * *

Αναρωτιέμαι – ή μάλλον όχι: το ξέρω πως εσείς οι άνθρωποι δε μυρίζετε ό,τι εμείς οι άγγελοι οσφραινόμαστε. Πολλές φορές το έχω διαπιστώσει. Ακόμα μία κι εκείνο το βραδάκι...

Γιατί αν η Αγγέλα είχε οσφρανθεί την οσμή του αγοριού, αυτόν τον ζαχαρωμένο ιδρώτα, δε θα είχε μείνει μέσα στον συρμό μετά την Πλατεία Βικτωρίας. Θα είχε βγει μαζί του και δε θα είχε αρκεστεί απλώς να σημειώσει στο κινητό της τον δικό του αριθμό...

Η πόρτα ανοίγει, οι πρώτοι επιβάτες βγαίνουν, το αγόρι βάζει στο αυτί του και το άλλο ακουστικό... Είναι ζεστό από το δικό της δέρμα και μυρίζει κοριτσίστικη κολόνια...

«Λοιπόν, τα λέμε...» την κοιτά, και τρία του δάχτυλα ακουμπάνε στα δικά της.

Η Αγγέλα κουνά το κεφάλι. Χαμογελά.

Το χαμόγελο θα σβήσει από τα χείλια της καθώς ο συρμός χάνεται μέσα στο τούνελ προς την Ομόνοια.

Μένει μοναχά μια γλυκόπικρη γεύση να της γεμίζει τον ουρανίσκο... Και αυθόρμητα προσπαθεί να θυμηθεί τα λόγια του τελευταίου τραγουδιού που μαζί είχαν ακούσει.

Το τρένο κατηφορίζει για το Νέο Φάληρο...

Ο Μίλτος είναι στο Μικρολίμανο.

Το αγόρι ανηφορίζει την Αλεξάνδρας και στρίβει στη Ζαΐμη για τα Εξάρχεια.

Οι παρέες άλλων αγοριών και κοριτσιών γεμίζουν τα μπαράκια της περιοχής.

Σε μια γωνιά της Ασκληπιού, το λεωφορείο της αστυνομίας ξεφορτώνει τα όργανα της τάξης. Και ο αξιωματικός τούς δίνει τις τελευταίες εντολές για τις περιπολίες.

Εγώ φτεροκοπώ...